

Arrest

**nr. 103 680 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2013 met referentienummer 26684.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 maart 2011 het Rijk binnen en dienden op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 december 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker, T.N., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine met vaste verblijfplaats in Bishkek (Kirgizië). Op 18 juni 2010 hoorde u op TV dat er een mobilisatie was van mannen tussen 18 en 43 jaar naar aanleiding van het conflict tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osh (Zuid-Kirgizië). Omdat u eerder al een probleem had gehad met het militaire commissariaat toen u in 2004 van Tadzjikistan naar Kirgizië verhuisde en de Kirgizische nationaliteit wilde aanvragen, meldde u zich bij het militair commissariaat in Bishkek. Eerst werd er gezegd dat men u niet nodig had. Daarna kwam er een militair bij u thuis langs met de boodschap dat u werd opgeroepen voor een militaire oefening. U bracht uw echtgenote Turaeva Galina (OV 6.786.268) op de hoogte en vertrok. U merkte onderweg dat u naar de luchthaven werd gebracht. U werd uiteindelijk naar Osh gebracht, waar enkele dagen voordien de onlusten tussen etnische Kirgizen en Oezbeken hadden plaatsgevonden. U moest er lijken opruimen en vervoeren en ook militaire hulp brengen naar een plaats waar veel Oezbeken woonden. U maakte enkele opnames van de situatie en verzamelde videomateriaal van anderen, met de bedoeling dit te verspreiden. Toen uw Oezbeekse legerpartner F. (...) op de avond van 20 juni 2010 een gesprek opving over een geplande wraakactie waaraan jullie zouden moeten deelnemen tegen Oezbeken in het dorp M. (...), sloeg u op de vlucht. U slaagde erin het vliegtuig terug te nemen naar Bishkek. U bracht uw echtgenote op de hoogte van uw thuiskomst en plaatste het door u ingezamelde beeldmateriaal uit Osh op enkele websites. Op een discussieforum vroeg een man die zich voorstelde als onafhankelijk Russisch journalist of hij al het materiaal kon bekijken dat u in uw bezit had. U maakte uw adres kenbaar. 's Avonds kwamen 6 mannen bij u langs, waarvan 2 in politie-uniform en vier in burgerkledij. Zij vroegen waar u uw video-opnames bewaarde en doorzochten uw huis. Uw GSM, uw computer en uw fototoestel werden in beslag genomen. Twee andere agenten die langskwamen na een melding wegens burenlawaai vertrokken meteen terug nadat uw 6 belagers zich tegenover hen hadden gelegitimeerd. De volgende dag, op 22 juni 2010, diende u klacht in bij de politie tegen de manier waarop u werd behandeld. Uw klacht werd niet aanvaard. U kreeg te horen dat u verdacht werd van het aanzetten tot etnisch geweld en tot het bekendmaken van staatsgeheimen. U keerde terug naar huis en kocht een nieuwe GSM. In de namiddag stonden de twee mannen in burger die eerder bij u waren geweest aan uw deur. Ze namen u mee in hun auto, waarin de twee andere mannen in burger zaten te wachten. U werd geslagen, maar u verweerde zich. Uiteindelijk werd u uit de wagen geduwd en u verloor het bewustzijn. U werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar werd een forensisch onderzoek gedaan en werden uw verklaringen genoteerd. Toen u 's avonds terug thuis was, probeerden dezelfde mannen terug bij u binnen te komen, maar u weigerde de deur te openen. U besloot die avond nog uw kennis Jannebek te contacteren. Deze regelde uw reis naar Europa en de nodige reisdocumenten. In de nacht van 23 op 24 juni 2010 verliet u Kirgizië. U reisde via Kazachstan, Tsjechië en België naar Zweden, waar u op 7 juli 2010 asiel aanvraagde bij de Zweedse autoriteiten. U verbleef er negen maanden. Toen u vernam dat uw echtgenote naar België was gekomen in maart 2011, reisde u eveneens naar België, waar u op 22 maart 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Kirgizisch internationaal paspoort.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osh en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw persoonlijke verklaringen blijkt dat u Kirgizië hebt verlaten omwille van het feit dat u in het bezit was van beeldmateriaal van de etnische conflicten in Zuid-Kirgizië in juni 2010 waardoor u door de Kirgizische autoriteiten beschuldigd werd van aansporing tot etnisch geweld en van het vrijgeven van staatsgeheimen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt weten aannemelijk te maken, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten en bewijzen, noch aan de hand van uw verklaringen.

Vooreerst werd vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweerde immers dat

u na een mobilisatie, georganiseerd door het militair commissariaat in Bishkek op 18 juni 2010, naar Osh werd gestuurd, alwaar u tot 21 juni 2010 zou verbleven hebben. Volgens u werd deze mobilisatie officieel aangekondigd op TV op 18 juni 2010, en moesten alle dienstplichtigen zich aanmelden met hun militair boekje bij het commissariaat (CGVS p.8-9). Bovendien beweerde u dat er voordien geen andere mobilisatie had plaatsgevonden (CGVS p.7). Deze beweringen werden echter tegenstrijdig bevonden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat op 13 juni 2010 reeds een officiële oproep werd gedaan tot mobilisatie. Over de door u beweerde mobilisatie op 18 juni 2010 werd geen informatie teruggevonden. Bovendien kon u deze oproep van 18 juni 2010 noch uw verklaringen hieromtrent met enig bewijs staven. Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook op zwaarwichtige wijze ondermijnd en kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Daarnaast dienen nog een aantal weinig aannemelijke en onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, die uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondergraven. Zo verklaarde u eerst en vooral dat u in Osh video-opnames gemaakt had, met de bedoeling deze anoniem via het internet te verspreiden (CGVS p.11). Het is dan ook allerminst logisch, gezien de anonimiteit die u hierbij naar eigen zeggen wenste te behouden en waaruit overigens afgeleid kan worden dat u zich bewust was van het risico dat u hierbij liep, dat u uw adres zomaar kenbaar maakte aan een onbekende persoon die zich uitgaf als onafhankelijk Russisch journalist en die achteraf gezien een medewerker van de Kirgizische politiediensten bleek te zijn.

Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat het visum in uw reispaspoort op 22 juni 2010 werd uitgereikt, terwijl u Jannebek, de smokkelaar, naar eigen zeggen pas gecontacteerd zou hebben rond 10-11u 's avonds op diezelfde dag met de vraag of hij u kon helpen het land te verlaten, temeer daar u Jannebek voordien nooit eerder iets over uw problemen had verteld en hij op uw vraag dus niet echt voorbereid was (CGVS p.4).

Verder dient omtrent uw reispaspoort nog opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat uw echtgenote haar eigen internationaal paspoort niet kon voorleggen omdat de smokkelaar het haar niet teruggegeven had, terwijl zij wel het uwe kon neerleggen (CGVS G. (...) p.2). Volgens uw verklaringen zou u uw reispaspoort immers pas in handen gekregen hebben bij aankomst van uw echtgenote in België in maart 2011, omdat de smokkelaar het haar toen pas gegeven zou hebben (CGVS p.1). Door het niet kunnen voorleggen van het internationaal paspoort van uw echtgenote rijst dan ook het vermoeden dat zij dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum, het exacte moment en de wijze waarop zij uit Kirgizië is vertrokken, een eventueel verblijf in een derde land, en de door haar gevolgde reisweg naar België verborgen te houden.

Naast bovenstaande vaststellingen wordt de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Kirgizië ten slotte nog ondermijnd door het feit dat u in juni 2010 zonder uw gezin het land uit vluchtte en dat uw echtgenote, ondanks de problemen die u meegemaakt zou hebben, nog negen maanden in Kirgizië verbleef met jullie kinderen alvorens eveneens het land te verlaten. Deze handelwijze valt bovendien ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS, met name dat u zich bij een eventuele terugkeer zorgen maakte over uw kinderen omwille van hun Oezbeekse etnie (CGVS eindpagina p.2).

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof meer gehecht worden en kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw universitair diploma betreft gegevens in verband met uw studies. Uw internationaal Kirgizisch paspoort, het Kirgizisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het militaire boekje dat u voorlegde bevat informatie over uw militaire dienstplicht maar niet over de door u aangehaalde mobilisatie. Uw huwelijksakte vormt het bewijs van uw huwelijk met uw huidige echtgenote T.G. (...). U legde ter staving van uw problemen na uw terugkeer uit Osh nog een doorverwijzingsbrief voor en een beslissing betreffende een forensisch onderzoek. In verband met deze twee documenten dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft maar met uw GSM genomen foto's van deze documenten, waardoor de bewijswaarde van deze

documenten slechts gering is. Bovendien verklaarde u dat u foto's nam van deze documenten omdat u de originelen noch de kopies ervan in uw bezit mocht hebben (CGVS p.6). Het is in dit opzicht dan ook weinig logisch en allerminst aannemelijk dat men u dan wèl zou toegelaten hebben om er een foto van te nemen met uw GSM. De DVD die u tenslotte nog voorlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bevat nieuwsbeelden en video-opnames over de algemene situatie in Zuid-Kirgizië tijdens en na de conflicten in juni 2010, en opnames van demonstraties van Oezbeken in Zuid-Korea en Stockholm. Deze beelden werden volgens u zowel door u als door andere mensen gemaakt (CGVS p.7). Deze DVD bevat verder geen enkele verwijzingen naar de door u aangehaalde individuele problemen in Kirgizië en kan bijgevolg bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Turaeva Galina (OV6.786.268), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op uw asielaanvraag en zelf als Kirgizische van Russische origine nooit eerder enig probleem ondervond in Kirgizië (CGVS Galina p.1 en 3), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing van verzoekster, T.G., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Bishkek (Kirgizië). Op 18 juni 2010 hoorde uw echtgenoot, T.N. (...) (OV 6.786.268), op TV dat er een mobilisatie was van mannen tussen 18 en 43 jaar naar aanleiding van het conflict tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osh (Zuid-Kirgizië). Terwijl u op uw werk was, meldde uw echtgenoot zich aan bij het militair commissariaat in Bishkek. Hij bracht u later op de hoogte van zijn vertrek naar Osh. Na enkele dagen, meer bepaald op 21 juni 2010, liet hij u weten dat hij terug thuis was gekomen. 's Avonds kwamen 6 mannen bij u langs, waarvan 2 in politie-uniform en vier in burger. Zij vroegen waar uw man zijn video-opnames bewaarde en ze doorzochten uw huis. De GSM van uw echtgenoot, zijn computer en jullie fototoestel werden in beslag genomen. Twee andere agenten die langskwamen na een melding wegens burenlawaai vertrokken meteen terug nadat jullie 6 belagers zich tegenover hen hadden gelegitimeerd. De volgende dag, op 22 juni 2010, diende uw man klacht in bij de politie tegen de manier waarop hij werd behandeld. Hij kreeg te horen dat hij verdacht werd van het aanzetten tot etnisch geweld en tot het bekendmaken van staatsgeheimen. In de namiddag, terwijl u zich op uw werk bevond, werd uw man meegenomen door dezelfde mannen in burger die eerder bij jullie waren langsgelaten. Hij werd geslagen, kon uit de auto ontsnappen en werd daarna naar het ziekenhuis gebracht. Daar werd een forensisch onderzoek gedaan en werden zijn verklaringen genoteerd. Toen hij 's avonds terug thuis was, probeerden dezelfde mannen terug bij jullie binnen te komen, maar jullie weigerden de deur te openen. Uw man besloot die avond nog zijn kennis J. (...) te contacteren. Deze regelde zijn reis naar Europa en de nodige reisdocumenten. In de nacht van 23 op 24 juni 2010 verliet uw echtgenoot Kirgizië. Hij vroeg op 7 juli 2010 asiel aan bij de Zweedse autoriteiten. U verbleef na zijn vertrek met uw kinderen bij uw moeder in Bishkek. U keerde twee keer terug naar jullie huis en ontving er telefoons van een onbekende die vroeg waar uw man zich bevond. Op 15 maart 2011 vielen rond 8u 's avonds 5 mannen in burger het huis binnen. Ze legitimeerden zich als politiemedewerkers en doorzochten het huis en de tuin. Ze waren op zoek naar uw echtgenoot en zeiden dat hij zich binnen de drie dagen moest aanbieden, anders zou u problemen krijgen. U contacteerde uw man via internet. Hij zorgde ervoor dat J. (...) uw reis uit Kirgizië regelde richting België, dat u met het vliegtuig bereikte en waar u uiteindelijk samen met uw man asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten op 22 maart 2011. U bent in het bezit van een geldig Kirgizisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osh en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, T.N. (...) (OV 6.786.268) en dat u voordien zelf nooit problemen kende in Kirgizië (CGVS p.1 en 3). Aangezien in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osh en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw persoonlijke verklaringen blijkt dat u Kirgizië hebt verlaten omwille van het feit dat u in het bezit was van beeldmateriaal van de etnische conflicten in Zuid-Kirgizië in juni 2010 waardoor u door de Kirgizische autoriteiten beschuldigd werd van aansporing tot etnisch geweld en van het vrijgeven van staatsgeheimen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt weten aannemelijk te maken, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten en bewijzen, noch aan de hand van uw verklaringen.

Vooreerst werd vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweerde immers dat u na een mobilisatie, georganiseerd door het militair commissariaat in Bishkek op 18 juni 2010, naar Osh werd gestuurd, alwaar u tot 21 juni 2010 zou verbleven hebben. Volgens u werd deze mobilisatie officieel aangekondigd op TV op 18 juni 2010, en moesten alle dienstplichtigen zich aanmelden met hun militair boekje bij het commissariaat (CGVS p.8-9). Bovendien beweerde u dat er voordien geen andere mobilisatie had plaatsgevonden (CGVS p.7). Deze beweringen werden echter tegenstrijdig bevonden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat op 13 juni 2010 reeds een officiële oproep werd gedaan tot mobilisatie. Over de door u beweerde mobilisatie op 18 juni 2010 werd geen informatie teruggevonden. Bovendien kon u deze oproep van 18 juni 2010 noch uw verklaringen hieromtrent met enig bewijs staven. Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook op zwaarwichtige wijze ondermijnd en kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Daarnaast dienen nog een aantal weinig aannemelijke en onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, die uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondergraven. Zo verklaarde u eerst en vooral dat u in Osh video-opnames gemaakt had, met de bedoeling deze anoniem via het internet te verspreiden (CGVS p.11). Het is dan ook allerminst logisch, gezien de anonimiteit die u hierbij naar eigen zeggen wenste te behouden en waaruit overigens afgeleid kan worden dat u zich bewust was van het risico dat u hierbij liep, dat u uw adres zomaar kenbaar maakte aan een onbekende persoon die zich uitgaf als onafhankelijk Russisch journalist en die achteraf gezien een medewerker van de Kirgizische politiediensten bleek te zijn.

Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat het visum in uw reispaspoort op 22 juni 2010 werd uitgereikt, terwijl u Jannebek, de smokkelaar, naar eigen zeggen pas gecontacteerd zou hebben rond 10-11u 's avonds op diezelfde dag met de vraag of hij u kon helpen het land te verlaten, temeer daar u Jannebek voordien nooit eerder iets over uw problemen had verteld en hij op uw vraag dus niet echt voorbereid was (CGVS p.4).

Verder dient omtrent uw reispaspoort nog opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat uw echtgenote haar eigen internationaal paspoort niet kon voorleggen omdat de smokkelaar het haar niet teruggegeven had, terwijl zij wel het uwe kon neerleggen (CGVS G. (...) p.2). Volgens uw verklaringen zou u uw reispaspoort immers pas in handen gekregen hebben bij aankomst van uw echtgenote in België in maart 2011, omdat de smokkelaar het haar toen pas gegeven zou hebben (CGVS p.1). Door het niet kunnen voorleggen van het internationaal paspoort van uw echtgenote rijst dan ook het vermoeden dat zij dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum, het exacte moment en de wijze waarop zij uit Kirgizië is vertrokken, een eventueel verblijf in een derde land, en de door haar gevolgde reisweg naar België verborgen te houden.

Naast bovenstaande vaststellingen wordt de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Kirgizië ten slotte nog ondermijnd door het feit dat u in juni 2010 zonder uw gezin het land uit vluchtte en dat uw echtgenote, ondanks de problemen die u meegemaakt zou hebben, nog negen maanden in Kirgizië verbleef met jullie kinderen alvorens eveneens het land te verlaten. Deze handelwijze valt bovendien ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS, met name dat u zich bij een eventuele terugkeer zorgen maakte over uw kinderen omwille van hun Oezbeekse etnie (CGVS eindpagina p.2).

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof meer gehecht worden en kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw universitair diploma betreft gegevens in verband met uw studies. Uw internationaal Kirgizisch paspoort, het Kirgizisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het militaire boekje dat u voorlegde bevat informatie over uw militaire dienstplicht maar niet over de door u aangehaalde mobilisatie. Uw huwelijksakte vormt het bewijs van uw huwelijk met uw huidige echtgenote T.G; (...). U legde ter staving van uw problemen na uw terugkeer uit Osh nog een doorverwijzingsbrief voor en een beslissing betreffende een forensisch onderzoek. In verband met deze twee documenten dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft maar met uw GSM genomen foto's van deze documenten, waardoor de bewijswaarde van deze documenten slechts gering is. Bovendien verklaarde u dat u foto's nam van deze documenten omdat u de originelen noch de kopies ervan in uw bezit mocht hebben (CGVS p.6). Het is in dit opzicht dan ook weinig logisch en allerm minst aannemelijk dat men u dan wèl zou toegelaten hebben om er een foto van te nemen met uw GSM. De DVD die u tenslotte nog voorlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bevat nieuwsbeelden en video-opnames over de algemene situatie in Zuid-Kirgizië tijdens en na de conflicten in juni 2010, en opnames van demonstraties van Oezbeken in Zuid-Korea en Stockholm. Deze beelden werden volgens u zowel door u als door andere mensen gemaakt (CGVS p.7). Deze DVD bevat verder geen enkele verwijzingen naar de door u aangehaalde individuele problemen in Kirgizië en kan bijgevolg bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Turaeva Galina (OV6.786.268), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op uw asielaanvraag en zelf als Kirgizische van Russische origine nooit eerder enig probleem ondervond in Kirgizië (CGVS Galina p.1 en 3), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Aangezien de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van uw echtgenoot ondermijnd werd, kan aan de problemen die u na zijn vertrek nog meemaakte (dat er telefonisch naar uw man gevraagd werd en dat u nog werd bezocht door enkele mannen in burger die uw huis doorzochten en naar uw man

vroegen), en dewelke in direct verband staan met de door uw echtgenoot aangehaalde problemen, evenmin nog geloof gehecht worden.

Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u uw land op legale wijze verliet vanuit de internationale luchthaven in Bishkek (Verklaring DVZ, vraag 35 en CGVS p.2-3). Indien uw autoriteiten u werkelijk vervolgden (telefoons en inval bij u thuis door politiemedewerkers waarbij uw huis doorzocht werd na het vertrek van uw man) omdat ze op zoek waren naar uw man, is het weinig aannemelijk dat ze u zomaar uit uw land zouden laten vertrekken.

Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn; de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting; de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955. Verzoekers stellen ten slotte dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen de asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in de vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Voorts is de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers stellen dat ze ervan overtuigd zijn dat verzoekers leven in gevaar is in diens land van herkomst. *“Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan”*.

3.2. Verzoeker voert aan *“Ik heb de onderbouwing van mijn negatieve beslissing gelezen en wenst te onderstrepen dat ik slachtoffer ben geworden van een misinterpretatie”*. Hij meent dat hij correct gesteld heeft dat er slechts één mobilisatie was in Kirgizië. Daargelaten verzoekers toelichtingen inzake de beweerde datum van mobilisatie, kan slechts worden vastgesteld dat niet uit zijn militair boekje blijkt dat hij gemobiliseerd werd. Verzoeker verklaart zelf dat hij geen militaire opdracht kreeg, geen uniform en geen wapens en dan ook geen stempel kreeg in zijn militieboekje (CGVS-gehoor p. 9). Verzoekers bewering dat hij achteraf toch de wapens diende op te nemen in een “grote militaire actie” wordt niet aangetoond. Immers is het redelijk te verwachten, en wordt door verzoeker niet anders aangetoond, dat ook in Kirgizië het leger volgens strikte hiërarchische structuren en instructies werkt en dit aldus wordt vermeld in het militieboekje. Dat verzoeker als Oezbeek in een etnisch conflict waarvan de Oezbeken de kern waren, niet uitdrukkelijk werd ingedeeld in een militaire sectie zou niet enkel getuigen van verregaande onzorgvuldigheid maar kon mogelijk ook nefaste gevolgen meebrengen voor de militaire opdracht. Er wordt niet aangetoond, noch is het aannemelijk dat verzoeker werd gemobiliseerd.

3.3. Verzoeker beweert bezwarende foto's en filmmateriaal te hebben gemaakt over het optreden van de Kirgizische autoriteiten maar laat na dit neer te leggen. Hoe dan ook zelfs indien verzoeker drie dagen lang geholpen heeft om de stad Osh op te ruimen en lijken naar een bepaalde plaats te brengen (CGVS-gehoor p. 9), wat niet wordt aangetoond, en hij tijdens zijn verblijf in deze regio beelden maakte dan kan niet worden ingezien waarom hij hiervoor zou worden vervolgd of gestraft. Immers verzoeker legt zelf een DVD neer met videomateriaal dat hij heeft verzameld *“van andere mensen die het hebben gezien”*. Er werd aldus veel beeldmateriaal genomen dat internationaal werd verspreid. Verzoeker kan ter terechtzitting ook niet toelichten waarom zijn materiaal anders zou zijn dan dat van de vele mensen en ook slachtoffers die via hun GSM of filmmateriaal de situatie in beeld brachten. Uit verzoekers verklaringen, ook al zouden ze waarachtig zijn, quod non, kan niet blijken dat hij in de bijzondere aandacht zou staan van zijn overheden, te meer nu verzoekers materiaal ook niet werd verspreid of op internet werd gezet. De beweringen inzake het binnenvallen van de Kirgizische veiligheidsdiensten of politie, zijn dan ook niet aannemelijk. Op zich volstaat vast te stellen dat gefotografeerde medische documenten bezwaarlijk van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen nu zonder originelen de echtheid van deze foto's van documenten niet minimaal kan worden vastgesteld. Voorts blijkt uit de vertaling (zie CGVS-gehoor p. 6-7) dat document 1 louter een doorverwijzingsbewijs betreft voor neusbreuk en kneuzingen aan ribben, wat geen bewijs is van de feiten zoals verzoeker ze aanbrengt. De bewijswaarde van het document 2 wordt verder ondermijnd nu niet aannemelijk is dat een dokter de fysieke vaststellingen zou aanvullen met de persoonlijke interpretatie van het slachtoffer over hoe en door wie de letsels werden veroorzaakt.

3.4. De overige argumenten van verzoeker inzake corruptie en het paspoort kunnen evenmin overtuigen in het licht dat verzoeker niet aannemelijk maakt in de negatieve aandacht te staan van zijn autoriteiten.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn legaal vertrokken uit hun land. Verzoekster steunt zich geheel op de door de Raad niet aannemelijk geachte problemen van haar echtgenoot en had zelf geen moeilijkheden met haar autoriteiten. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoekster haar internationaal paspoort neerlegt nu niet kan worden ingezien waarom ze een smokkelaar nodig had. De toelichtingen over de datum van haar vertrek blijven loutere beweringen nu een mail en een ip-adres mogelijk kunnen aantonen dat gemaild werd maar niet door wie.

3.5. Ten slotte dient te worden gesteld dat verzoekers hun verweer in onzorgvuldige taal is opgesteld en sommige zinnen onverststaanbaar zijn onder meer *“Daarom video, ze werd verzameld door mij in Osh, beetje bij beetje met het risico voor het leven, later werd verloren dank aan Kirgizische autoriteiten, maar het heeft tijd om weg te vliegen op verschillende bronnen en ze konden niet volledig vernietigen”*. Het is niet aan de Raad te gissen naar de eventuele bedoelingen van de verzoekende partijen.

3.6. De Raad kan derhalve op basis van de gegevens in het administratief dossier, het verzoekschrift en ter terechtzitting vaststellen dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maken.

4. Inzake de subsidiaire bescherming merkt de Raad op dat verzoekers in hun uiteenzetting in de eerste plaats theoretisch verwijzen naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar enkele arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij verzoekers falen aan te geven op welke wijze deze arresten voor hun concrete zaak dienend zouden zijn.

4.1. Om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dienen verzoekers aan te tonen dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen (b). Verzoekers steunen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers tonen niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van hun overheid waardoor hun vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers kunnen niet volstaan te beweren *“Verder heb ik alle informatie gelezen, waarop het CGVS zich gebaseerd heeft. De meeste van deze info is op basis van officiële verklaringen van de Kirgizische autoriteiten”* zonder dit naar behoren te objectiveren. Immers waar verzoekers stellen *“Mensenrechtenorganisaties die beweren dat er geen veiligheid en garanties van het leven is voor Oezbeken in Kirgizië, daar wordt dan weer geen rekening mee gehouden”*, laten ze na deze andersluidende nuttige informatie bij het verzoekschrift toe te voegen niettegenstaande het verzoekschrift beweert te verwijzen *“naar bovenstaande duidelijk recente”* -echter niet nader genoemde *“mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal niet langer zouden gelden waar wordt gesteld *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken”*. Verzoekers tonen aldus niet aan dat de situatie in Kirgizië beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De theoretische verwijzingen inzake de “individuele” bedreiging bij willekeurig geweld, zijn dan ook niet relevant.

4.3. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Ten slotte vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. Kosten

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK